

De Zeffirellifilm over Franciscus van Assisi, beroemdste heilige van de middeleeuwen, wekte in hem een romantisch verlangen naar een radicaal evangelisch leven. Daaronder verstond hij als tiener: op sandalen rondlopen, zelfs op school. Intussen is Kris De Brabander gedoctoreerd in patrologie over de kerkvaders en begeleidt hij als novicemeester de jonge kandidaten in de norbertijnenabdij te Tongerlo.

Lieve Wouters

'Op school was ik een Jesusfreak'

KRIS DE BRABANDER

SPOTTERNIJEN vanwege zijn ietwat fanatieke houding trotserend, raakte de jonge Kris De Brabander – al- maar dieper overtuigd van zijn geloof. Dankzij de plusserswerking in zijn parochie in Merksem vond hij als tiener de nodige verdieping en vriendschap in de Kerk. Een jaar na zijn vormsel was zijn vader overleden, waardoor hij waarschijnlijk onbewust al heel vroeg leerde dat het menens was in het leven.

„Op mijn zestiende was ik overtuigd gelovig”, zegt de nu 42-jarige norbertijn. „Een zekere strijdvaardigheid was me niet vreemd. Toen we met onze plussersgroep naar de film over Franciscus keken, wou ik helemaal zijn zoals hij. Op school noemden ze me spottend 'die Jesusfreak'. Ik ben nooit bang geweest voor die kritiek. In die tijd – ik spreek over begin jaren 1980 – waren er nog meerdere subculturen en freaks van allerlei pluimage. Met de allesoverheersende monocultuur van vandaag is het voor jonge mensen veel moeilijker om uit de toon te vallen. Vandaar het belang van evenementen zoals de Wereldjongerendagen, waar gelovige jongeren elkaar kunnen vinden.”

– Dacht je toen al aan een religieuze leven?

Na de middelbare school een studiekeuze maken was een onmogelijke opdracht. Ik twijfelde tussen psychologie, toegepaste economische wetenschappen en onderwijzer. Heel uiteenlopende richtingen, die ongetwijfeld ook een andere levenskeuze inhielden. Om het kiezen uit te stellen, schreef ik me in voor godsdienstwetenschappen. Tijdens die studie rijpte de idee van een religieus leven. Ik kende de abdij van Tongerlo van bezinningsweekends met de plussers. Het leek me een mysterieuze wereld, een romantisch avontuur waarvan de radicaliteit me aantrok.

Ik begon me af te vragen hoe het kwam dat ik me daar goed voelde en of ik het zou kunnen, altijd vroeg opstaan om te bidden en samenleven met andere mensen. Een tijd van tobben, onderzoeken en bidden brak aan. Ik had het ge-

voel dat ik door God bij mijn nevel werd gegrepen, zoals een kat haar jong pakt. Je wil het ontlopen, want de heersende mentaliteit – die je vanzelf ook deelt – minacht dergelijk leven. Bovendien krijg je vaak een tegengetuigenis door de negatieve ingesteldheid van sommige religieuzen. Maar mijn intuïtie zei me dat ik dit moest doen.

– Nauwelijks negentien, kwam je in Tongerlo aankloppen?

Na dat jaar trad ik in, ja. Het was een gevoel van thuiskomen. Ik begon meteen aan de priesteropleiding, volgde ook muziek aan het Leuvense conservatorium en trok dan naar Rome voor studies patrologie. Tien jaar later kwam ik terug naar België. Ik werd cantor in de abdij en verantwoordelijke in onze drukkerij, die inmiddels verkocht is. Ik stelde mijn wijding als priester uit, om te vermijden dat ik in een parochie zou worden aangesteld, want parochiepastoraal ligt helemaal niet in mijn aard. Mij was het juist te doen om het abdijsleven. In 2002 trok ik nog een jaar terug naar Rome om mijn doctoraat af te maken, en nu ben ik hier novicemeester.

– In die functie ben je ook pastoraal bezig. Gaat je dat wél af? Welke visie heb je op deze opdracht?

Het is inderdaad ook een pastorale opdracht, maar heel anders dan in het kader van een parochie of groep. Hier gaat het er vooral om nabij te zijn bij enkele jonge mensen die willen groeien in hun geloof en engagement voor Christus. We eten en bidden samen en hebben 's avonds een bijeenkomst. Verder hebben we geregeld gezamenlijk of persoonlijk gesprek. Ik wil hen altijd de mogelijkheid geven te uiten wat in hen leeft aan vragen, kritiek, gevoelens.

– Wie zijn de novicen van vandaag?

In het algemeen zijn het jonge mensen uit de jeugdcultuur van vandaag. Ze worstelen met de vraag naar de diepere zin van het leven. Waarom uitgerekend bij hen die vraag naar boven komt,

© Wim Hendrix

terwijl zovelen ze niet stellen, weet ik niet. Het is altijd een persoonlijke zoektocht in eenzaamheid. Het grote drama is dat vele jongeren die zich die vraag stellen, nergens terecht kunnen om onbevraagd beluisterd te worden. Ze zijn met z'n drieën, heel normale jonge mensen tussen twintig en zesentwintig. Eén van hen heeft zijn tijdelijke geloften al uitgesproken, de anderen zitten in hun tweede jaar noviciaat. Ik verwacht nog wel nieuwe kandidaten in de komende periode en jaren.

– Om jongeren meer de kans te geven ergens gehoor te vinden, lanceerde je een website. Hoe loopt dat project?

We hebben een zestigtal bezoekers per dag. Niet erg veel. Het blijft blijkbaar moeilijk om de weg erheen te vinden. Toen we genomineerd werden door het tijdschrift *Clickx*

Magazine in de categorie amateurwebsites, noteerden we een piek in het aantal bezoekers. Die extra aandacht heb je nodig.

Soms krijgen we mails van jongeren die langs onze website (www.jongerlo.org) surfen. Het gaat dan om vragen met betrekking tot roeping of om opdrachten voor school. Soms ook wel over relaties. In dat geval speel ik tante Kaat, zo goed en zo kwaad als ik kan.

– Moet de Kerk meer aan publiciteit doen volgens jou?

De Kerk moet zeker meer naar buiten treden en zorgen dat ze gehoord en gezien wordt. Tot mijn grote blijdschap lijkt dat besef, vooral na *Brussel Allerheiligen 2006*, stilaan door te dringen. Toen kardinaal Danneels zei dat we ons met fierheid moeten tonen, zonder arrogant te zijn, dacht ik: „Eindelijk!” Onze cultuur is als een markthal, waar wij met ons kraampje bij moeten staan. We moeten onszelf in beeld brengen, liefst niet met schandalen of banaliteiten, maar met datgene waar wij voor staan.

Norbertijnen dragen nog altijd hun witte habit, mede om die reden. Ik ben ook voorstander van de boord voor priesters. Niet dat de essentie in uiterlijkheden ligt, belangrijk is dat mensen je kunnen herkennen. Mijn ervaring is dat ze graag in gesprek gaan. Voorts zijn blijdschap en *contentement* de smaakmakers. Mensen sluiten zich niet aan bij een bende zeurpieten. Ook moet men niet te laagdrempelig willen zijn. Radicaliteit appelleert, biedt een uitdaging.

– Hoe beleef je vandaag die radicaliteit van Franciscus?

Leek het religieuze leven mij aanvankelijk een romantisch ideaal, ik moest ontdekken dat het ook maar een mensenwereld is. Al heeft alles zijn belang, uiteindelijk draait het niet om de abdij als plek, om de traditie, het koorgebed of de gemeenschap. Hoofdzakelijk is mijn verhouding met Christus. Hoe kan ik komen tot een volledige overgave aan Hem? Je moet dat voortdurend hervormen en uitzuiveren. Daarin schuilt de echte radicaliteit.

Je relatie met Christus voortdurend hervormen en uitzuiveren, daarin schuilt de echte radicaliteit